

מסורת הש"ס
עם הוספות

(א) [לקמן דף ה.].
(ב) סנהדרין פט. ע"ש,
(ג) [ע"י מוס' יו"ע],
(ד) ביבמות דף פה.,
(ה) סוטה כג., (ו) פסחים
(ז) ז' דברים יט כא,
(ח) [כרימות יב.], (ט) כמו ביבמות פח. ועיי"ש בתורה"ה מה, (י) [דף מה. ע"ש], (כ) נדה מה ע"א.

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה מעידין וכו' פן גרושה וחלוצה דהכי: (ב) בא"ד גרושה וחלוצה ולא: (ג) ד"ה כל כו' צמיחה שרצו להמית אותו אצל אם ודאי שאינן יכולים להמיתן באותה מיתה אפ"ה נמיחס: (ד) בא"ד ואמאי הא הוי: (ה) ד"ה וזמני כו' לאחיו ודרשנין לאחיו: (ו) בא"ד מן לאחיו אצל כיון דכתיב לאחיו וכו' אצל קשה כיון דכתיב לאחיו וכו' וי"ל דאי מלאחיו הוה: (ז) בא"ד ולא וזממיה למעוטי: (ח) בא"ד וזממי וזממיה והשתא לנה ליה וזממי וזממיה וכו' וזממי וזממיה צחק: (ט) ד"ה ועוד וכו' קמני לה לקמן:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה מעידין כו' וי"ל כיון דלוקין. ע"י שטת מקובצת צ"ק דף עה ע"צ ד"ה עדות ש[א]ן אתה יכול להזימה: בא"ד ועיי"א דגבי עדות דב"ג. קשה לי צוה מקובצא דכתובות דף לג ע"א רא"ה עדים וזממין ממונה משלם מלקי לא לקי משום דלאו בני התראת ניהו. משמע דאי בני התראת ראי' לומר יומר דמלקי לקי והא אס יהיה הדין דממונה לא משלם בטלה כל העדות דהוי עדות שאי אתה יכול להזימה דצוה אין דומה לצ"ג דהא קרא דהזמה קאי על הממון דהא משכחת בלא אתרו. וא"כ אדרבה אס ל"ז התראת אפי"ר לומר יומר דמלקי לקי ולא יהיה צממון כלל דין הומה ולא קאי עלה ועשייתם כאשר זמס. עכ"פ אס לריבין התראת א"כ משכחת צממון כאשר זמס בלא אתרו. ובאתרו אס לא ישלמו ממון יהיה בכלל עדות שאי אתה יכול להזימה: ד"ה בעינן כו' וי"ל דמ"ב אשתו בפס"ת. לטאריה עדיין קשה לרי"י צינמות דף סח דמכרי שני אינו פוסל את אשתו:

תורה אור השלם

א) וְעִשְׂתֶּם לוֹ בְּאִשְׁרֵי זָמֶם צְעֻשׁוֹת לְאָחִיו וּבַעֲרַת הָרֶעַ מִתְּרַבְּדִי: [דברים יב, יט]

ליקוטי רש"י

מעידין **אנו** **באיש** **פלוגי** **שהוא** **בן** **גרושה**. **ובן** **חלוצה**. לליכא לאוקמי כאשר זמס ולומר יאה הוא פן גרושה תחמי אלא סופג את

כיצד העדים

כיצד **העדים** **נעשין** **וזוממין** **כו'**. צגמרל מפרש מאי קאמר: **את** **איש** **פלוגי**. כהן: **שהוא** **בן** **גרושה**. צפנינו נגהרשה^[7]

אמו ^(א) קודם שנולד והרי הוא חלל ופסול^(ז): אין אומרים. אס הזמו וכן כהנים יעשה זה פן גרושה וחלוצה^(ח) לקיים צו כאשר זמס אלא סופג את הארצעים וצגמרל מפרש טעמא: שחייב גלות. שהרג את הנפש צשוגג: **גב' דה"ג** האי כינל אין העדים נעשין וזוממין מיצעי ליה ועוד דקמני לקמן (דף ה.) אצל אמרו להם כו': **כיצד** **אין** **העדים** **נעשין** **וזוממין** **מיבעי ליה**. דהא לא מקיימת צהו כאשר זמס: ועוד. מאי קא צעי תנא כינל נעשין וזממין הא קתני לה לקמן כינל דין וזממין דקתני צמתני אצל אמרו להם המזימים היאך אתם מעידים עדות זה והלא הייתם עמנו אותו היום צמקוס פלוגי כו': **התם** **קאי**. מסנהדרין סליק דתן צשליה אלו הן הנחנקין דהוא סיומא דסנהדרין דיש וזממין שנשנתו צמקת מדין הזמה דקתני כל הזוממין מקדימים לאותה מיתה כלומר אין להם לצפות מיתה אחרת אלא משכימין לאותה מיתה שגגמר צה דינו של נדון: חוץ מוזוממי בת בהן. נשואה שאע"פ שגגמר דינה לשריפה על פיהם הס צחנק כדילפיין התם (דף ז.) היא צשריפה ואין צועלה צשריפה אלא צחנק כאשר אשת איש והזוממין משכימין למיתה שחייצו את הצועל דכתיב כאשר זמס לעשות לאחיו ולא לאחותו (סע) וקאמר הכא עוד יש וזממין אחרים שאין מקיימין צהן דין הזמה כלל אלא מלקות ועלה מפרש כינל אותן העדים שאין מקיימין צהן דין הזמה נעשין וזממין מעידים אנו כו': וי"א צורעו. ואס תעשהו חלל והוא כהן פסלת את זרעו לעולם: **בעינן** **כאשר** **זמם**. והוא זמס לפסול את הנדון ואת זרעו: **המחלל** **אינו** **מתחלל**. **הכהונה**^(ט): **הבא** **לחלל** **ולא** **חילל**. עד

וזמס שרנה לחלל ולא חיללו אינו דין כו': **אם** **כן**. אס צאת לדרוש ק"ו זה צעדים וזממים צטלת תורת הזמתם: ומה

דף ט:.) דשונא אינו גולה לאו כי האי גוונא דומיא דאובצ גולה ואמאי אינו גולה כיון דראו דהוי רגלים לדבר וי"ל דשאני שונא דיש לנו לומר טפי דצשנאה הכהו ועוד וי"ל דמיירי שפיר דליכא רגלים לדבר והשתא ניחא משונא ומ"מ אוהב גולה כגון דשתיק כשאמרו לו העדים צודאי! אי הוה אמר לא הרגתיו יכול לתרץ ולומר לא הרגתיו שוגג אלא מויד כמו ^(ז) בלא אכלתי חלב אצל כיון דשחק כהודאה דמיא^(ח): **כל** **הזוממין** **מקדימין** **לאותה** **מיתה**.^(י) פ"י הקונטרס שאין להם נס והמלטה וקשה דמאי קמ"ל פשיטא ובכתובות^(י) פירש^(ב) שרונה לומר מקדימין שלא יענו הדין וגם זה קשה דמאי קמ"ל פשיטא לכך פירש ר"י מקדימין הכי פירושו ודאי אתה תרץ להמיתן צמיתה (א) שהמיתו אצל ודאי אס אינו יכול אפ"ה נמיחס צכל מיתה שנוכל דכתניא הכה תכה^(ג) (צ"מ דף לא:.) וקשה דאמרין פרק נגמר הדין (סנהדרין דף מה:.) דרונא וגואל הדם הוו צ' כתוצין הצאץ כאחד וכן קשה דצתוספתא (פ"צ דסנהדרין) תניא אצל הזוממין שאין^(ד) אתה יכול להמיתן צמיתה הכתובה צהן אתה ממיתם צכל מיתה ודריש ליה מן קרא דוצצרת הרע מקרבץ ואמאי (ז) הוי רונא וגואל הדם צ' כתוצין הצאים כאחד ויתרץ ה"ר יוסף דרונא וגואל הדם הוו צ' כתוצים הצאץ כאחד לענין שלא נלמוד שאר מומתין מהם להמיתם אף צמיתה שאינה מד' מיתות צ"ד אצל מד' מיתות צ"ד פשיטא נמיחס^(ז) כלל חייצי מיתות: **זוממי** **בת** **בהן** **ובועלה** **שאיין** **מקדימין** **לאותה** **מיתה** **אלא** **למיתה** **אחרת**. צועלה דדרשין היא ולא צועלה וזוממי צת כהן דכתיב לאחיו (ה) דדרשין לאחיו ולא דרשא דלאחיו ולא לאחותו תיפוק ליה מהי"א דנפקא לן דדרשין (סנהדרין נא.) את אציה היא מחללת היא ולא צועלה היא ולא וזממיה וי"ל הואיל וזוממיה צאו למייצה שריפה לא יצא לאוקומי מיעוטא דהיא אלא צצועלה ולא ממעטיין וזממין (אלא מן (ו) אחיו^(ז)) אצל כיון דכתיב אחיו דרשין נמי מהיא למעוטי וזממיה אצל קשה כיון דכתיב אחיו אמאי אינטריך למעוטי וזממין מהיא וי"ל דאי מאחיו הוה אמינא דה"מ כשהצועל היה נדון קרינן ציה לאחיו אצל אס לא היה נדון על פי עדותן כגון שהיה קטן פן ט' שנים ויום אחד^(ח) או שלא הכירו הצועל לא קרינן ציה לאחיו קמ"ל היא ולא (י) וזממין למעוטי וזממין צכל ענין ומתחלה היה ר"י מסופק צהאי מילתא ושוב פשטו מפרק נגמר הדין (סנהדרין דף מו.) דקאמר מיתה אחת מעין שתי מיתות כגון צת כהן וצועלה או צת כהן וזוממי (ה) וזממין והשתא למה ליה וזוממי וזממין תיפוק ליה דליכא שתי מיתות בלא וזממי וזממין משום הצועל שהוא צחנק אלא שמע מינה דאיירי כגון דליכא דין מיתה צצועלה כגון שהוא קטן כדפירשתי ואפ"ה קאמרי^(ז) וזממי וזממין צחנק אע"פ דליכא דין מיתה צצועל: ^(ז) **ועוד** **מדקתני** **לקמן**. פיר^(ח) הקונטרס דמאי צעי כינל וכו' הא קתני (ט) לקמן וכו' ועוד יש לפרש ועוד כלומר ואס תמנא לומר דלשון הזמה הוא זה אינו דעל כרחק דין הזמה קאמר כדקתני ולאומי קושייתא קמייתא: **בעינן** **כאשר** **זמם** **ולייכא**. קשיא היכא שמעידין שהוא מצרי שני דאינן צאין לפסול זרעו כי אס לפסלו א"כ נפסול ^(י) וי"ל דמ"מ אשתו נפסלת דפסלה צציאתו וכתיב ועשייתם לו כאשר זמס לו ולא לאשתו: ומה

לאותה **מיתה**. שהי מחייצין צו את הנדון. ובוועלה. כלומר וכל הצועלים נידונין כמיתת הצענלת חוץ מצועל צת כהן [סנהדרין צ.]. וזוממי **בת** **בהן** **ובועלה**. לעשות לאחיו. מה חלמוד לומר לאחיו למד על וזממי צת כהן נשואה שאין צשריפה אלא כמיתת הצועל שהוא צחנק שנאמר (ויקרא כא טו) היא צאש תשקף היא ולא צועלה לכך נאמר כאן צצחיו כאשר זמס לעשות לאחיו ולא כאשר זמס לעשות לאחותו אצל צכל שאר מיתות השום הכתוב אשה לאיש וזוממי אשה נהרגין כזוממי איש כגון שהעידוה שהרגה את הנפש, שחללה את השצת. נהרגין צמיתתה שלא מיטע כהן אחותו אלא צמקוס שיש לקיים צהן הזמה צמיתת הצועל [דברים יט, יט]. **בת** **בהן**. ארוסה או נשואה: **ובועלה**. דהיא צשריפה אצל צועלה נידון כאשר צועל צת ישראל צועל ארוסה צצקילה וצועל נשואה צחנק דכתיב (ויקרא כא ט) היא צאש תשקף היא ולא צועלה היא ולא וזממיה [סנהדרין מג.]. ומה המחלל אינו מתחלל. דהא לא יחלל זרעו כתיב ולא את עמנו [קידושין עז.]. **לא** **יחלל** **זרעו**. ככה הנושא פסולה לכהונה כתיב ודרשין בקידושין (דף עז.) לא יחלל שני חילוני אחד לה ואחד לזרעו שכהן מחלל את שמיין אצל הוא אין מתחלל [סוטה כג.].

כיצד ראשון

פרק ראשון

מכות

ב.

סנהדרין

מעידין **אנו** **באיש** **פלוגי** **שהוא** **בן** **גרושה** **או** **בן** **חלוצה** **אין** **אומרים** **כו'**. תימנה כיון דאס הזמו אינן נעשין פן גרושה וחלונא א"כ גם צשלא יוזמו איך יעשה על פיהם פן גרושה (א) דהכי הוא האמת ואמאי הא היא לה עדות שאי אתה יכול להזימה ואין זה עדות^(י) וי"ל כיון דלוקין הוי כאשר זמס והוי שפיר אתה יכול להזימה וקשה דל"כ מאי קאמר פרק היו צודקין (סנהדרין דף מה.) גצי עדי נערה המאורסה דליחי לא מיקטלא דכיון דאינהו לא מיקטלי משום שיכולין לומר לאסרה על צעלה צאנו והוא לה עדות שאי אתה יכול להזימה ומאי קאמר והא מ"מ לוקין וי"ל דהתם כיון שצאין לחייצה מיתה וזממו להרוג את הנפש לא מייקיס כאשר זמס צמלקות דהא צהדיא כתיב"נ נפש צנפש גצי הזמה דעדות נפשות ולא חשיב יכול להזימה צמלקות אצל הכא שלא כוון אלא לשווייה פן גרושה ופן חלוצה דליכא כי אס לאו צעלמא כיון שלקו חשיב שפיר עדות שאתה יכול להזימה^(ז) ועיי"ל דגצי עדות דפן גרושה וחלוצה לא חיישין כלל צאתה יכול להזימה דמהיכא נפקא לן דצעין עדות שאתה יכול להזימה מכאשר זמס והא מוכח צגמרל דכאשר זמס לא נכתב לגצי עדות דפן גרושה (ב) ולא קאי כלל עליה צשום דז צצעולם אצל התם גצי נערה המאורסה ודאי כאשר זמס קאי נמי עליהן דאס^(ח) התרו צה מיקטלי אינהו צצהזמו ואילו איחי צלא הזמו (והתם מיירי צלא התרו וכיון דכאשר זמס קאי עליהו^(י)) לכך צעינן אתה יכול להזימה ויש לדקדק אמאי לא נקט מעידין אנו צאיש פלוגי שהוא ממוזר כו' דזה הוה שייך צין צישראל צין צכהנים ופן גרושה לא פסיל אלא צכהנים ויש לייסצ דנקטיה משום דקאי אזוממי צת כהן דכאיתא צגמרל ולכך נקט מידי דשייך צכהונה: **מעידין** **אנו** **באיש** **פלוגי** **שחייב** **גלות**. וא"ת היאך הם יכולים לחייצו גלות צעדותן והא יכול

לומר מויד הייתי כדאמר גצי אכלת חלב צפ"ק דצצא מליעא (דף ג:.) וי"ל דמיירי כשראו צו רגלים לדבר שנשמטו הצבול מקתו ואיכא למימר דלא^(ז) נחכוין אצל קשה מהא דתן פרק אלו הן הגולין (לקמן דף ט:.) דשונא אינו גולה כיון דראו דהוי רגלים לדבר וי"ל דשאני שונא דיש לנו לומר אי הוה אמר לא הרגתיו יכול לתרץ ולומר לא הרגתיו שוגג אלא מויד כמו ^(ז) בלא אכלתי חלב אצל כיון דשחק כהודאה דמיא^(ח): **כל** **הזוממין** **מקדימין** **לאותה** **מיתה**.^(י) פ"י הקונטרס שאין להם נס והמלטה וקשה דמאי קמ"ל פשיטא ובכתובות^(י) פירש^(ב) שרונה לומר מקדימין שלא יענו הדין וגם זה קשה דמאי קמ"ל פשיטא לכך פירש ר"י מקדימין הכי פירושו ודאי אתה תרץ להמיתן צמיתה (א) שהמיתו אצל ודאי אס אינו יכול אפ"ה נמיחס צכל מיתה שנוכל דכתניא הכה תכה^(ג) (צ"מ דף לא:.) וקשה דאמרין פרק נגמר הדין (סנהדרין דף מה:.) דרונא וגואל הדם הוו צ' כתוצין הצאץ כאחד וכן קשה דצתוספתא (פ"צ דסנהדרין) תניא אצל הזוממין שאין^(ד) אתה יכול להמיתן צמיתה הכתובה צהן אתה ממיתם צכל מיתה ודריש ליה מן קרא דוצצרת הרע מקרבץ ואמאי (ז) הוי רונא וגואל הדם צ' כתוצין הצאים כאחד ויתרץ ה"ר יוסף דרונא וגואל הדם הוו צ' כתוצים הצאץ כאחד לענין שלא נלמוד שאר מומתין מהם להמיתם אף צמיתה שאינה מד' מיתות צ"ד אצל מד' מיתות צ"ד פשיטא נמיחס^(ז) כלל חייצי מיתות: **זוממי** **בת** **בהן** **ובועלה** **שאיין** **מקדימין** **לאותה** **מיתה** **אלא** **למיתה** **אחרת**. צועלה דדרשין היא ולא צועלה וזוממי צת כהן דכתיב לאחיו (ה) דדרשין לאחיו ולא דרשא דלאחיו ולא לאחותו תיפוק ליה מהי"א דנפקא לן דדרשין (סנהדרין נא.) את אציה היא מחללת היא ולא צועלה היא ולא וזממיה וי"ל הואיל וזוממיה צאו למייצה שריפה לא יצא לאוקומי מיעוטא דהיא אלא צצועלה ולא ממעטיין וזממין (אלא מן (ו) אחיו^(ז)) אצל כיון דכתיב אחיו דרשין נמי מהיא למעוטי וזממיה אצל קשה כיון דכתיב אחיו אמאי אינטריך למעוטי וזממין מהיא וי"ל דאי מאחיו הוה אמינא דה"מ כשהצועל היה נדון קרינן ציה לאחיו אצל אס לא היה נדון על פי עדותן כגון שהיה קטן פן ט' שנים ויום אחד^(ח) או שלא הכירו הצועל לא קרינן ציה לאחיו קמ"ל היא ולא (י) וזממין למעוטי וזממין צכל ענין ומתחלה היה ר"י מסופק צהאי מילתא ושוב פשטו מפרק נגמר הדין (סנהדרין דף מו.) דקאמר מיתה אחת מעין שתי מיתות כגון צת כהן וצועלה או צת כהן וזוממי (ה) וזממין והשתא למה ליה וזוממי וזממין תיפוק ליה דליכא שתי מיתות בלא וזממי וזממין משום הצועל שהוא צחנק אלא שמע מינה דאיירי כגון דליכא דין מיתה צצועלה כגון שהוא קטן כדפירשתי ואפ"ה קאמרי^(ז) וזממי וזממין צחנק אע"פ דליכא דין מיתה צצועל: ^(ז) **ועוד** **מדקתני** **לקמן**. פיר^(ח) הקונטרס דמאי צעי כינל וכו' הא קתני (ט) לקמן וכו' ועוד יש לפרש ועוד כלומר ואס תמנא לומר דלשון הזמה הוא זה אינו דעל כרחק דין הזמה קאמר כדקתני ולאומי קושייתא קמייתא: **בעינן** **כאשר** **זמם** **ולייכא**. קשיא היכא שמעידין שהוא מצרי שני דאינן צאין לפסול זרעו כי אס לפסלו א"כ נפסול ^(י) וי"ל דמ"מ אשתו נפסלת דפסלה צציאתו וכתיב ועשייתם לו כאשר זמס לו ולא לאשתו: ומה

מיתות ב"ד פשיטא דנמיתם ככל חייבי מיתות. מהר"ם (גליון): **ס** דפו"י **מודא**. ומהר"ם הגיה תיפוק ליה דנפקא לן **מהבא** דדרשין, והבאה"מ ובי"ש הגיהו הדפוס שלפנינו "תיפוק ליה דנפקא לן מהיא": **ע** רש"א מ"ז (גליון) בדפו"י "אלא מן האחין" ומהרש"ל הגיה כלפנינו. בתוס' רבינו פרץ **אי לא מאחיו:** **פ** צ"ל **קאמר** (באה"מ): **צ** דבור זה שייך לפני ד"ה כל הזוממין: **ק** רש"ל הוא **כפירוש** הקונט' (גליון) בדפו"י "הוא פירש הקונטרסים", ורש"ל הגיה שצ"ל "כפירוש" במקום "פירש": מיתות ב"ד פשיטא דנמיתם ככל חייבי מיתות. מהר"ם (גליון): **ס** דפו"י **מודא**. ומהר"ם הגיה תיפוק ליה דנפקא לן **מהבא** דדרשין, והבאה"מ ובי"ש הגיהו הדפוס שלפנינו "תיפוק ליה דנפקא לן מהיא": **ע** רש"א מ"ז (גליון) בדפו"י "אלא מן האחין" ומהרש"ל הגיה כלפנינו. בתוס' רבינו פרץ **אי לא מאחיו:** **פ** צ"ל **קאמר** (באה"מ): **צ** דבור זה שייך לפני ד"ה כל הזוממין: **ק** רש"ל הוא **כפירוש** הקונט' (גליון) בדפו"י "הוא פירש הקונטרסים", ורש"ל הגיה שצ"ל "כפירוש" במקום "פירש":

עין משפט

נר מצוה

א **א** מיי"פ כ"כ מהל' עדות הלכה ח סמג עשין קי טוח"מ ס' לח:

ב **ב** מיי"ש סס פי"ח הל' א סמג סס:

ג **ג** מיי"ש סס פי"ח הל' י סמג סס:

רבינו חננאל

כיצד העדים נעשין וזוממין מעידין אנו באיש פלוגי שהוא בן גרושה או בן חלוצה כו'. ואקשינן [הא כיצד וכו'] היאך אתם מעידים ביום פלוגי שהרג פלוגי את פלוגי במקום פלוגי ואתם הייתם עמנו במקום פלוגי הרי אלו וזוממין. ופרקינן תנא **התם** **קאי** כל הזוממין מקדימין לאותה מיתה חוץ מוזוממי. בת כהן ובועלה. ויש עדים אחרים שאין בהם הזמה כל עיקר אלא מלקות בעלמא כיצד מעידין אנו באיש פלוגי שהוא בן גרושה כו' אין אומרים יעשה זה בן גרושה כו' שנאמר ועשיתם לו כאשר זמס לו ולא לזרעו. וליפסליה ליה לדידיה לחודייה. בעינן כאשר זמס וליכא. כלומר הוא לא בא אלא לפסול לו ולזרעו ואם באת לפוסלו לו לבדו הנה לא נעשה כאשר זמס לעשות. בר פדא אמר ק"ו המחלל אינו מתחלל פ"י כהן גדול א) שבא על אלמנה וחיללה הוא אינו מתחלל הער שבא לחלל והעיד עליו שהוא בן גרושה ונתכונן לחללו ולא חיללו אינו דין שלא יתחלל. ומתקיף רבינא אי הכי בטלת תורת עדים וזוממין דאיכא למימר לדבריק

חשק שלמה על ר"ח

א) ע' רש"י ורצנו נקט לה צ"ג דכתיב להלוי נקבל וע' דקושן עו צ' סוטה כז ב':

הגהות וצינונים

(א) גירסת מהר"ם דקתני (גליון) וביריטב"א גורס **בדקתני** עיי"ש, וכ"ה בכתי"א אחד: **צ** מהר"ם מ"ז (גליון) וכן ליחא בכתי"א, ועיי"י מהר"ץ חיות בילק"מ: **ג** [ליחא בילקוט] (גליון): **ד** ברש"י על הרי"ף **גירש** **הבעל**, והוא מדויק יותר (ערוך לנר): **ה** "וחלוצה" ליחא ברש"י על הרי"ף ובתי"י ור"י מלובלי ומהר"י ונמ"י וברטנורה (והוא מיותר דרש"י ממשך מדבור הקודם): **ו** רש"א **דהא** **אם** (גליון): **ז** רש"ל מ"ז (גליון) ונראה שאין למחקו (ב"ש). ומהרש"ל (וכן ההתכוין (א) התכוין למחוק כפל מלים שהיה לפניו בדפוס ויניציאה: **ח** נרצ"ל וליכא למימר דנתכונן (אוצר חיים, וכ"ה בתוס' רבינו פרץ): **ט** נרצ"ל **דודאי** (באורות המים): **י** בדפוס ויניציאה ר"פ נוסף **בכתובות**, וכ"ה בתוס' שאנן ובתוס' רבינו פרץ: **כ** נרצ"ל **ויש** **מי שפירש** (ב"ש ע"פ תוס' שאנן): **ל** רש"ל כדתיניא **מות** **יומת** **כו'** [עין רש"א] (גליון): **מ** צ"ל תניא **כל** **חייבי מיתות** **שאי** **אתה** **יכול** **כו'** ויעין רש"א (גליון): **נ** בדי'

מיתות ב"ד פשיטא דנמיתם ככל חייבי מיתות. מהר"ם (גליון): **ס** דפו"י **מודא**. ומהר"ם הגיה תיפוק ליה דנפקא לן **מהבא** דדרשין, והבאה"מ ובי"ש הגיהו הדפוס שלפנינו "תיפוק ליה דנפקא לן מהיא": **ע** רש"א מ"ז (גליון) בדפו"י "אלא מן האחין" ומהרש"ל הגיה כלפנינו. בתוס' רבינו פרץ **אי לא מאחיו:** **פ** צ"ל **קאמר** (באה"מ): **צ** דבור זה שייך לפני ד"ה כל הזוממין: **ק** רש"ל הוא **כפירוש** הקונט' (גליון) בדפו"י "הוא פירש הקונטרסים", ורש"ל הגיה שצ"ל "כפירוש" במקום "פירש":

מיתות ב"ד פשיטא דנמיתם ככל חייבי מיתות. מהר"ם (גליון): **ס** דפו"י **מודא**. ומה המחלל אינו מתחלל. דהא לא יחלל זרעו כתיב ולא את עמנו [קידושין עז.]. **לא** **יחלל** **זרעו**. ככה הנושא פסולה לכהונה כתיב ודרשין בקידושין (דף עז.) לא יחלל שני חילוני אחד לה ואחד לזרעו שכהן מחלל את שמיין אצל הוא אין מתחלל [סוטה כג.].